

znatno povečal ter prenovil in izboljšal vsa stanovanjska in gospodarska poslopja kljub temu, da je med tem še spravil do lastnega uglednega ognjišča precejšnje število svojih otrok. Zapušča vzorno ženo Rozo in osem, deloma preskrbljenih otrok. Prerano umrlega smo spremljali na zadnji poti na domače pokopališče k Sv. Lovrencu v nedeljo dne 16. februarja ter mu med sv. mašo in ob bridkem slovesu želeli: Spavaj sladko v večnem miru, blagi France!

Svetina nad Celjem. V celjski bolnici je po dolgem hiranju umrl dne 15. februarja mlad posestnik Slapšak Andrej iz Svetine. Zapušča žalujočo ženo in štiri nedorasle otroke, katerih trije še niti ne razumejo, kaj so z očetom zgubili. Slapšak je bil nad vse skrben, požrtvovalen mož in gospodar; neumorno se je trudil na svojem skritem, silno težavnem posestvu, da bi preživel svojo družino. Nadčloveški trud in napor mu je nakopal vnetje op. sne mreže, in ker ni imel ne sredstev in ne časa za zdravljenje, se ga je lotila neusmiljena morilka svetinskih trpinov jetika. Celo leto je hiral in se ustavljal boleznii, ki ga je, dobro priprijetega za večnost, položila na mrtvaški oder; trpelo so prepeljali na Svetino. Vrli mož, počivaj v miru, preostali pa naše iskreno sožalje! — Na Javorniku je dne 21. februarja zaprl svoje trudne oči za ta svet občinski ubožec, Taks Stefan, star 80 let. Si-

romak brez strehe in svoje družine, je živel na Svetini pravo puščavniško življenje; ko bi bil imel vsaki dan kobilice in divji med, kakor nekda veliki puščavnik ob Jordanu, bi bil gotovo zelo zadovoljen; dobri ljudje so se ga v njegovi zadnji bolezni usmilili in mu dali topli zapeček, kjer je 21. februarja na stolu sedel umrl. Bil je res ubogi Lazar v življenju. Bog mu daj večno veselje!

Sv. Lenart nad Laškimi. Popolnoma nepričakovano se je v soboto dne 22. februarja razširila žalostna novica, da Emike Grajšnik iz Velikih Gorelc ni več med živimi. Zavrtna pljučnica je to zdravo in krepko telo spravila na mrtvaški oder, staro komaj 36 let. Rajna je bila velika opora svoji materi in bratu gospodarju, kateri jo bodo težko pogrešali. Bila je vneta in požrtvovalno delala v prostovoljni gasilski četi Sv. Lenart, kot predsednica samaritanskega odseka. Radi tega so gasilci njej preskrbeli časten pogreb, kateri je bil v nedeljo dne 23. februarja popoldne. Takega pogreba, kot ga je imela rajna »vrtina Emika«, kar ljudstvo pomni, v št. Lenartu ni bilo. Zemeljske ostanke rajne so k pogrebu nosili gasilci, kot svojo tovarišico. Pri pogrebu so nastopile tri gasilke čete in sicer: domača, nadalje iz Jurklostra in iz Laškega. Rajna je bila v svojem življenju res pravi vzor slovenskega dekleta, zato jo je tudi vse spoštovalo.

sežno pazi na to, da se strelja samo fazane. Tako se je ta kmečka kuga tako razpasla. Pritožili smo se; kako bo pritožba rešena, še ne vemo. Vsi posestniki dveh občin na tem mestu javno prosimo, da se nekaj ukrene glede tega, ker sicer nima več smisla obdelovati naših polj.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Na veseli gostiji pri Petkovcih v Žikarcih, kjer sta kar naenkrat dve sestri-nevesti zapustili »ta ledik stane« z ženini Lešnik-Kokol, so se spomnili tudi afrikan-skih zamorčkov in nabrali v ta namen za kruh Sv. Antona 160 Din. Blagim darovalcem stoteri Bog plačaj, novoporočencem pa obilo sreče v novem stanu.

Križevci pri Ljutomeru. Od drugod so prišli k nam svatje. Med potom so srečali voz z mrličem in neki vročelnik svat je skočil na voz, hoteč pokazati, kako je danes korajžen. Niti mrtvega človeka ne pustijo pri miru. Čudna olika! — Pust se je zaključil s fantovskimi pretepi. Nesrečni alkohol, kaj storiš iz tistega, ki te nezmerno pije. Starši, zaklenite svoje pretepa željne fante doma, ne pustite jih ponoči la-ziti okrog. Fantje, spametujte se, ne iščite ve-selja v pijančevanju in v slabi družbi! — Stari odbor »Jeruzalemskega osla« je sklenil, da je boljše stati na trgu ter prezebat, kot pa besedo božjo poslušati.

Kokeriči pri Ljutomeru. Pravijo, v tretje gre rado. Da je to res, smo se prepričali na pustni

Sv. Anton na Pohorju. Sveti Matija se je spomnil svoje pravice: poslal nam je snega in z njim tudi leda. Da bi si le nihče nosu ne potolkel pri vožnji lesa, ki ga leži še precej po naših gozdovih! — Naše vrle tečajnice so še kaj pridne. Radovedni pa smo, če nam bodo tečajnice priredile kakšno razstavo kuhinjskih umo- in pokotvorov.

Selovec. Št. Janž pri Dravogradu. Kriza o-sobito lesna, katere noče biti konec, posebno pri nas, ker črpamo glavni vir dohodkov iz gozdarstva, neusmiljeno davi. S cenami pri stavbenem lesu so prišli že tako nizko, da kmalu kmetu-

producentu ne bo ostalo drugega za les, kakor drva in stelja! Z živino je ravno isto, če pojde še tako naprej, s cenami navzdol, bo propast kmeta gotova. Mesarjem bo najbrž treba dati še nagrado, da bi prišli na kupčije. Zato je pa tudi cvenka tako malo med nami. Da bi kateri kdaj dal za kak četrt se pač redko zgodi. Pa vseeno pojde brez cvenka; če to ne verjamete, pa priditi k nam pogledat.

Sv. Lenart v Slov. goricah. V lenartskem okraju, posebno pa v bivših občinah Radehova in Sp. Porčič nas zadnja leta tlačí hujše zlo kakor toča ali mráz: fazani. Razplodili so se tako, da se kmetje vprašamo, ali bi sploh kazalo se-daj, ko pride spomlad, kaj sejati. Živi namreč na stotine škodljivcev na račun kmeta v tem komaj par sto ha velikem okolišu. Vidiš jih lah-ko kjer jih hočeš; ko pride čas odstrela, se po-

Abesinija vabi belce in jim obeta po izjavi omenjenega trgovca ču-dovite koncesije. Ko je belec plačal, obdržijo njegov denar, njega pa zapode ali mu mečejo taka polena pod noge, da mora oditi. Tako se je zgodilo franc. druž-bi, ki je zabila 33 mil-lionov frankov; nato so jo znali prisiliti, da se je odrekla nadaljnjemu iskanju zemeljskih za-kladov.

Abesinski zakonik dovoljuje sodniku, da konča započeto pravdo šele tekom 99 let. Za nekatere zadeve so zad-nji čas Evropei dosegli, da se je ta rok skrčil na 25 let. A tudi to izboljšanje ne pomeni dosti. Kako naj črni sodnik označi za tatvi-kar se tamkaj sma-

»Poberite! Jaz sem Miklavž, vi pa ste pridni otrok, kakor sem že rekel. Zdaj je igra pri kraju.«

»Moj ta denar ni,« je vpil mojster.

»Moj tudi ne,« je vpil menih.

»Pater Valerijan, zdaj je neumnosti že preveč,« je rjul krojač. »Takojo poberite denar in ga nesite, odkoder ste ga prinesli!«

»Ne vpijte tako nad menoj,« se je kregal menih. »Denar ostane tu. Ni ga tako neumnega osla, da bi breme dalje ncsil, kakor mora.«

»Moje ni!«

»Vaše je pred Bogom in ljudmi.«

»Odkod je denar?«

»Iz Beograda, saj ga vidite!«

»Od koga, menim!«

»Od nekoga, ki ga vam pošilja.«

»Meni nihče ni toliko dolžen, zaslužil si ga pa tudi nisem.«

»Saj včasih kdo komu tudi tako kaj da.«

»Hehehe, osel telebasti ti — hehehe, to pravim Janezu, veste, ne vam —; ali ste že čuli kdaj, da je kdaj kdo komu toliko denarja kar tako za boglonaj dal? In prav meni, Kristofu, hehe!«

»V Podkraj pride poleti dosti meščanov, da lezejo po hribih in se okoli pajdrgajo. Morda ste komu tako v srce zlezli ali pa ste kakemu imenitniku hlače posebno po volji urezali...«

»Hehehe, taki gospodje ne dajo hlače Močilniku v delo, gospod pater!«

»Morda ste pa drugače kaki gospodi kaj dobrega storili?«

»Nak, ne spominjam se.«

»Le pomislite!«

»Hm — hm — Kristof — denarnico sem pa neko našel in jo vrnil gospodu, ki mu je padla na tla. Možak me je hudo pogledal, še piš' me v uh' ni rekel, kaj šele kaj dal! Saj bi tudi ne bil vzel, ampak Bog lonaj bi bil pa le lahko rekel.«

»Aha, tu ga imamo!« je vzkliknil menih in si zadovoljno mel roki. »Gotovo ga je pozneje spekla vest in zdaj vam pošilja zakonito najdenino. Ako so bili v denarnici štirje milijoni, je ravno prav. Deseti del je štiri sto tisoč.«

»Pater Valerijan, vi me imate za bedaka, ki naj vam take storije verjame.«

»Storije to niso. Na svetu je vse mogoče.«

»Mogoče da, verjetno pa ne. Če hočete, da se denarja dotaknem, mi morate povedati, odkod je.«

»Nekdo mi ga je dal in mi naročil, naj ga vam nesem.«

»Kako mu je ime, temu nekomu? Kakšen je?«

»Imena mu ne vem, niti ga ne poznam bliže. Po videzu sodim, da je čestit mož.«

»Tedaj mora biti pomota. Vi ste se zmotili in bo to kdo drug s podobnim imenom.«

torek, ko so naši fantje in dekleta že tretjič v tem predpustu obhajali svojo takozvano »vedro« s pitjem in plesom. Smešno se nam zdi, da so pridelitelji tega »vedra« vabili skupaj ne samo odrasla domača dekleta, katera se baje itak niso hotela udeležiti, pač pa so pobrali skupaj vse, kar je pač bilo, še male šolarice, ki še niti šolskih torbic niso dale iz rok. Včasih je ženski svet ob dolgih zimskih večerih, ko se je odmolil rožni venec, šival ali kaj dobrega čital, dandanes pa s fanti vred pije in pleše cele noči, doma pa marsikomu primanjkuje dinarjev za sol in žajfo. Pravijo: kriza je! Ja, ljudje božji, pri pi-jači pa ni krize? Če se zaprosi za en dinar ali dva, se pa koj mošnjički zadržnejo, češ, še sami nimamo. Vsi upamo, da se bomo ta postni čas spokorili in obrnili svoj korak k lepšim ciljem.

Stoperce. Zaprošili smo za obnovo občine Stoperce s šolskim okolišem, ker je bivša občina Stoperce bila pod bivšim režimom razkosana in razdeljena med občini Majšperk in Rogatec, kamor je pešhoda okrog 8 km. Stoperce imajo 4-razredno šolo, posojilnico, pomožno pošto z dnevnim pismonošem, prosvetno društvo, kmetijsko društvo in politično organizacijo. Nekaj bivših režimovcev dela propagando proti obnovi občine Stoperce s tem, da raznaša med sosedne vso-ane občine neresnično vest, da bodo dotični, ki bi se priključili novi občini Stoperce, morali plačati 80.000 Din. Upamo, da se oblasti na to protiakcijo ne bodo ozirale, marveč ustregle zakoni-to izraženi želji volilcev.

Videž pri Slov. Bistrici. Naš predpustni čas se je kar dobro obnesel: kar trije so se vpregli v zakonski jarem. 17. febr.: Kamenik Marija si je pripeljala na svoj dom Rak Karla iz Križnega vrha. Dne 24. febr. si je izbral šela Anton za gospodinjko Leskovar Anico ter jo odpeljal v Križni vrh. Na gostiji Kamenik Rak so svatje zbrali za brizgalno znesek 112.25 Din. Na gostiji šela-Leskovar pa 190.50 Din. Bog plačaj vsem žarovalcem! Dne 24. febr. je Hajšek Viktor poročil Rober Rozo ter gre v Prihovo. Novoporočencem obilo sreče!

Sv. Jernej pri Ločah. Cisto smo se »spufali«, jamreč pri nevestah. Niti ene letošnji pust ni smo omožili. Ne zato, kakor bi jih ne imeli, ampak denarja nimajo, ali pa samo hranilno knjižico, s katero pa si ženin ne more nič pomagati,

ker denarja ne dobi. Pomislite, pred dvema leto-ma smo samo ob pustu imeli 10 porok, celo leto pa 17, kar še ni bilo, kar fara obstoja, letos pa nobene. Le še leta 1917 je bilo tako, ko je bila samo meseca novembra ena poroka, več pa nič, še slabše pa leta 1915, ko ni bilo celo leto prav nobene. Takrat je bila kriva vojska, sedaj pa kriza. — Umrla sta letos: Pak Cecilija, pridna Marijina družbenica iz Ličnice, in Ratej Jožef, posestnik iz Brezja. — 21letni Ribič Albin je vrtal vojaško patróno, ki mu je eksplodirala in mu ranila desno oko, tako da je sedaj slep. — Tudi na 7. božjo zapoved še nismo pozabili. Vedno novi, mladi se vadijo v tej obrti, tako da pri nas menda ne bo nikoli izumrla in se nas bo slab glas držal, dokler bo fara obstala.

Frankolovo. Z ozirom na dopis v »Domovini« z dne 13. februarja si dovoljujem, ker me dopisnik osebno napada, poslati sledečo pojasnilo: Leta 1934 je občinski odbor v seji določil, da se cesta skozi Jesenico do križišča postavi v prvi red (občinska cesta I. reda). Odbor, kateri je bil pozneje izvoljen pri ponovnih volitvah, je menda pozneje drugače sklenil in to cesto, oziroma ko-lovoz, postavil mimo doma sedanjega upravitelja občine Frankolovo ter jo uvrstil v 1. red. Ker pa ta cesta vodi skozi potok, se je upravičeno sklenilo, da se cesta postavi na suho. Največja ovira pri tej premestitvi ceste je bila njiva, ki je last pristaša JRZ. Pripomniti je treba, da de-janski uspeh ne bi bil dosežen, ker bi tam bilo večno blato. Občinski odbor je zaprosil za komi-sijo, ki je prišla dne 3. februarja na lice mesta, da lastnika razlasti. Bili pa so podani razlogi, da se cesta lahko tudi drugače gradi, namreč na drugi strani potoka. Tam je močno lapornat svet in je to v interesu vseh, da se tam cesta uredi, ker jo rabi 16 posestnikov za spravljanje lesa. Na tej strani potoka bi pa bila uporaba zanje nemogoča. To izjavo sem podal komisiji. Če sem pa govoril v imenu JRZ, naj povem, da imamo danes v tej organizaciji že cirka 80% volilcev včlanjenih. Ker ti plačujejo občini do-klade, imajo tudi pravico govoriti. Če se jih je drugi dan po komisiji prijavilo še 21 članov, je to znak, da je JRZ na pravem potu, če je proti pritisku, osebno ko hoče sedanja občinska upra-va ta diktat še izvajati. Mislim, da 17.000 Din niso mačje solze. Če me dopisnik vpraša, kaj imam od tega, odgovarjam, da se potegujem za

VELIKA DEPUTACIJA KMETOV PRI MINISTRIH RADI BATE.

Časniška poročila o protestnih zborih proti »Bati« in zahteve čevljarjev, da se prepove pro-daja »Batinih« opankov, so bila vzrok, da so se tudi kmetje začeli brigati za to stvar. Seveda s čisto drugačnega gledišča. Te dni je prišla deputa-cija 29 kmetovalcev iz sreza Bijeljina in Zvornik pod vodstvom narodnega poslanca g. Ljube Panti-ča, lekarnarja iz Bijeljine, ter obiskala vse ministre in tudi ministrskega predsednika. Deputacija je ministrom predložila svoj težek položaj in siromaš-tvo, v katerem živi naš kmet vsled padca cen njihovih pridelkov in vsled nerazmerja cen indu-strijskih proizvodov. Prosili so vse ministre, če že ne morejo pomagati s tem, da se povišajo cene njihovim pridelkom in živini, da vsaj omogočijo, da se zamorejo za sebe in svoje družine preskrbeti s cenanimi industrijskimi izdelki in sploh blagom, ki ga kupujejo v mestu. Na vsak način pa, da pre-prečijo podražitev takega blaga in izdelkov z ob-činskimi trošarinami in podobno.

pravičnost in pravično gospodarstvo v občini. — Jožef Goršek.

Zadobrova pri Celju. Svojčas je banska upra-va dala navodila, kako naj občine osnujejo ob-činske cestne odseke in kako imajo isti za ob-činske ceste skrbeti. Toda mi Zadobrovčani v škofjevaški občini imamo take ceste, da so bolj podobne blatni reki kakor cesti. Tukajšnji po-sestniki smo na pristojnem mestu že parkrat prosili, da se naj ceste popravijo. In kakor ome-njeno, je tudi banska uprava župane k temu opominjala. In kljub vsemu temu se nič ne stori za naše zadobrovske občinske ceste. Zato prosimo sresko načelstvo v Celju, da naj pove ob-činskemu predstojniku, kdo ima za občinske ce-ste skrbeti.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Na pepelnico sredo popoldne se je poslovila od nas gđ. Milica Valenčič, ki je s toliko ljubeznijo in požrtvoval-nostjo odgajala otroke drugega šolskega razre-da. Bila je res Milica v pravem pomenu besede. Mila ali draga je bila hvaležnim šolskim otro-kom, draga je bila svojim višjim šolskim pred-stojnikom, ki so poznali njeno temeljito stroko-vno izobrazbo in usposobljenost, draga je bila tudi staršem otrok in draga svojim stanovskim tovarišicam, ki so poznale njen dobronni značaj. Zato pa je bilo žalovanje za njo splošno in veli-ko, ko se je dne 24. februarja poslavljal od ljubih šolskih otrok. Mi ji kličemo na njeno no-vo službeno mesto, to je Spodnjo Slivnico pri

»Ne, zmota je izključena, to vem gotovo. Vaš je denar, vaš, in nikogar drugega.«

»Zdaj ne vem, ali sem jaz ob pamet, ali ste vi.«

»Jaz nisem, ampak vi ste, ako ta lepi kup takole puščate, da ga bodo tatovi našli, mesto da ga spravi-te in lepo shranite.«

»Ali naj res verjamem, da je ta denar moj?«

»Vaš je, to prisegam na Boga. Zdaj ga pa po-berite!«

Krojač se ga je lotil, poprej pa je še vprašal:

»Kaj moram zanj storiti?«

»Nič. Samo pobotnico mi morate napisati, da ste danes od patra Valerijana sprejeli štiri sto tisoč dinarjev. Datum in podpis.«

»Krištof moj! Meni so kolesca v glavi obstala. Gospod pater, ali bi zarajala?«

»No, zarajajva!«

»Štajriš!«

»Da, štajriš. — V imenu Očeta in Sina in Sve-tega Duha. Amen. Angel Gospodov je oznanil Ma-riji... Zdrava Marija!...«

Ker je pravkar večerni zvon zazvonil, je molil pater angelsko češčenje. Nato je rekel odločno:

»Zdaj pa res: proč z mamonom! — Drugače vam začnem rožni venec.«

»Nikar, nikar!« se je krojač zasmel. Potem je

odhitel v kamro in se vrnil z velikim predalom. Preden je spravil denar, je še enkrat vprašal:

»Torej je res moj, po resnici in pravici?«

»Po resnici in pravici!« je pritrdil pater.

»Pater Valerijan, tedaj si ga bova razdelila — vi pol, jaz pol.«

»Da: jaz predal, vi denar. — Ali ne veste, da kapucinarji ne smejo imeti denarja? Le kar obdržite si svoj mamon!«

»Vzemite za samostan! Ali pa je morda vaš red tako bogat?«

»Da, čudno bogat. Le pojdite kdaj v Maribor pa naj vas popeljejo v zakladnico: toliko krompirja vi vse leto ne pojedete, kolikor ga imajo tam!... Zdaj pa mir! Za denar pri nas še hraniva nimamo.«

»Vsaž za trud si vzemite kakih sto tisoč.«

»Beži, satan! Ne skušaj kapucinarja!... Sicer pa sem si za trud že izgovoril mleka in kruha; ampak čakači pa moram...«

Tedaj je jel krojač denar pospravljati, vmes pa je majal s svojo kuštravo glavo. Polglasno je go-voril:

»Če je tako in če je po pravici in če mora biti, tedaj: Bog povrni, gospod! Bog povrni! Tisočkrat Bog povrni!« Pri tem pa so mu stopile oči iz jamic.

(Dalje sledi.)

tra za trgovsko prebri-sanost, bržko nosi stroške obravnave belec.

Kako je »poulično sna-go v Addis Abebi.

Trgovca Metral tudi, da so poginjale pred 5 leti živali kar na ulicah in so pustili, da je mr-hovina tamkaj tudi strohnela. V Addis Abe-bi prebivajoči belokožci so osnovali posebno dru-štvo, ki si je stavilo na-logo, da bo oskrbelo anaženje ulic in sicer brezplačno. Neguš je priznal društvo in mu je dovolil, da ohrani za-se kot nekako nagrado od na cesti poginulih ži-vali kožo ter roge. Ko-maj je omenjena orga-nizacija postavila ograjo za raskosovanje mrhovine, že so jo na-padli domačini in so vse razmetali ter razbili.